

bulletin pro naše příznivce

Pomáháme mladým lidem, kteří museli odejít z vlastní rodiny nebo jim to hrozí. Doprovázíme je na cestě k nalezení bezpečného místa v životě.

BEZ BOJE VÍTĚZSTVÍ NECHUTNÁ
Útrapy na cestě k osamostatnění

ODCHOD DO SAMOSTATNÉHO ŽIVOTA
Důležitý mezník v životě mladých

CESTA PLNÁ VÝZEV
Ze života naší klientky

Úvodem

Jednou z mých obav, které mám, resp. jsem měl ve spojitosti s naší organizací a prací, bylo to, že bychom třeba mohli být až příliš zajetí ve starých kolejích, obtížně bychom přijímali změny a měnili směr. Něco jako obtížně manévrující tanker na moři, který těžce a dlouho mění směr.

Kdeže ale tyto mé obavy jsou! Letošní rok hladinu, po které pluje loď naší organizace, pěkně rozvlnil, a to hned dvakrát. Z klidnějších vod se náhle staly peřeje, ve kterých jsme museli pořádně zabrat, abychom se dostali ven, nepřevrhli se a neztratili směr.

Na jaře jsme se rychle učili nasazovat roušky, spouštět programy, díky kterým jsme se mohli v týmu domlouvat na dálku, hledat nové cesty k našim mladým, prezentovat se na YouTube, nabízet našim partnerům z řad dětských domovů nové formy spolupráce a pomoci. Dynamické jarní dny byly přerušeny okamžiky nečekaného zastavení, kdy jsme se naposledy loučili s lidmi, kteří pro nás hodně znamenali – Monikou Peterkovou a Pavlem Hájkem.

Sotva jsme se v létě trochu vzpamatovali a rozkoukali, přišla druhá vlna, která námi opět zakymácela. Tentokrát možná trochu jinak, vše bylo a je nějak vážnější a děje se to blízko nám. Vlastně stále čekáme, jak vše dopadne. Opět jsme spolu v kontaktu na dálku, hledáme cesty, jak k našim mladým, jsme připraveni pomáhat v zařízeních, se kterými spolupracujeme, někteří z nás jsou přihlášení jako dobrovolníci do nemocnic.

Loď se kymácí, přístav daleko. Vidíme však symbolické majáky, které nám ukazují cestu:

- Odvaha posádky – týmu CDB – ochota podržet a podpořit se navzájem.
- Podpora z našeho okolí – materiální, osobní, duchovní, ...
- Důvěra v to, že naše cesta má smysl.

Děkujeme všem, kteří nám věří, pomáhají nám, podporují nás a dodávají tím odvalu pokračovat.

Aleš Kalina
ředitel, předseda klubu

Bez boje vítězství nechutná

Eva je mladá slečna, se kterou spolupracujeme již třetím rokem v sociální službě Doprovázení. Letos v létě oslavila 18. narozeniny a měla v plánu dokončit tříletý obor kuchař-číšník ještě v zařízení v tomto školním roce. Poté si najít dobrou práci a zařídit samostatné bydlení.

Odcházení mladých ze zařízení bývá většinou dobrodružné, mnohdy komplikované, zkrátka jiné, než jsou plány. To Evino nebylo jiné... Souhrou okolností a rychlých rozhodnutí byl odchod ze zařízení velice náročný. Přinesl s sebou zklamání, ztrátu, nepochopení a jistou samotu. V naší spolupráci bylo třeba rychle měnit nastavené plány, oslovit spřízněnou organizaci pro bydlení. Bylo nezbytné intenzivně spolupracovat se školou kolem přestupu. Čekalo nás i nekonečné vyplňování potřebných formulářů pro žádosti o příspěvky. A v neposlední řadě i hledání vhodné brigády, což byl další významný počín v rozběhnutých prázdninových proudech.

Z biologické rodiny odcházejí mladí také mnohdy v konfliktech, ale mohou více pozvolna, po menších krůčcích. Stále mívají ještě chvíli „jištění“. Eva se svým rozhodnutím ocitla během dvou dnů v úplně jiné životní situaci – v samostatném životě s plnou odpovědností za sebe samu, s pár korunami v peněženke. S brigádou, bydlením, nabídkou možných aktivit pro mladé v novém městě, změnou školy, příspěvky pro studenty i s přestěhováním můžeme pomoci aktuálně, odborně i lidsky my... Co však u Evy zahlédím jako velkou výzvu, je obstát ve chvílích malých všedních selhání, občasných zapomenutí, nedorozumění a nejisté patřičnosti bez opory blízkých přátel nebo rodiny po boku.

Bez zkušeností z rodiny, vyprávění je to vše pro Evu těžké. Avšak svým rozhodnutím, silnou motivací zvládnout svůj start co nejlépe a ochotou spolupracovat v plnění větších i dílčích cílů v sociální službě se jí daří. Sama občas reflektuje, jak je ten obyčejný samostatný život někdy těžký, a to se na něj tolik těšila. Střádá si zkušenosti a dokáže je po čase proměňovat ve svá malá vítězství (zvládání nepříjemné vztahové situace v místě bydliště, další změnu školy, kterou si vyjednala naprosto sama, zklamání na brigádě, kterou musela změnit, i zradu v nově pučícím vztahu, ze které se poučila). Eva je statečná, na své cestě také klopýtá, ale ví, že není radno se příliš zastavovat a hledat, kde by si mohla cestu zkrátit. Postupně také zjišťuje, že pro ni není dobré být sama, a učí se dělat kvalitní vztahy. Mnohým to přijde jako samozřejmost, Evě ne. Je ráda za podporu, a to nejen v plnění svých cílů, ale také v šikovnosti a odvaze tkát svou vztahovou síť, aby dobře držela.

Eva a mnozí další mladí, kteří s námi spolupracují, potřebují čas, svou odvalu a naši dlouhodobou blízkost.

Gábina Macková

Odchod do samostatného života – důležitý mezník v životě našich mladých

Karel pobýval 3 roky ve výchovném ústavu. Čas zde strávený byl prolut mnohými úspěchy, ale také strastmi. Postupně se prohlubovala jeho touha zkusit žít samostatně a odpoutat se od podpory zařízení. Tento veliký krok si naplánoval na konec školního roku, kdy měl dokončit studium. Někdy však máme v práci s mladými lidmi zkušenost, že plány se závratným tempem dle nově přicházejících okolností mění. To platilo i pro situaci Karla. Byl již věkem dospělý, v zařízení na dohodu a ovlivněn stávající koronavirovou situací ukončil svůj pobyt již na jaře.

V průběhu celého rozhodování jsme s Karlem byli ve spojení v rámci Doprovázení. Snažili jsme se hledat i jiné možnosti, než je předčasný odchod. Karlova touha byla však velká. Nicméně chtěl vědět a stále se ujišťoval, zda s ním budeme, i když odejde dřív, tedy než si dodělá školu. (Tu měl pak v plánu dokončit již v samostatném životě. Bohužel se tak nestalo.) Taková situace není samozřejmě ojedinělá. Ačkoliv tušíme, že si může mladý člověk svým rozhodnutím ledačos zkomplikovat, naše místo ve spolupráci s ním trvá. Karel tedy dostal jasnou informaci, že má u nás dveře otevřené i nadále a podpoříme ho, v čem bude potřeba.

Karel bezprostředně po odchodu ze zařízení pobýval u známých, věděl ovšem, že to takto dlouho nevydrží. Tak se i stalo a Karel získal zkušenost s pobytem na ulici. V průběhu celé této situace jsme byli v intenzivním kontaktu a hledali cesty k lepším zítřkům. Jako nejvhodnější varianta se ukázal být Dům na půli cesty, kam se Karel za naší spolupráce dostal a určitý čas zde pobýval. Věděl, že se již na ulici vrátit nechce. Jedna zkušenost byla dostačující, aby si uvědomil, že tento styl života není pro něj. Velice brzo si sám sehnal práci, která ho bavila. To bylo milým překvapením pro nás všechny. Nějakou dobu to fungovalo a Karel byl šťastný. Postupně však ztrácel motivaci a sílu pokračovat. Ukázalo se, že mu chybí trpělivost a výdrž. Nakupily se drobné problémy, které ho srážely. Karel neměl na jejich řešení dostatek odhodlání, dohnaly ho jeho osobní limity. Nakonec se rozhodl pro strategii úniku, opustil město a vrátil se spolu s přítelkyní ke své původní rodině, u které by mohl začít nanovo.

Karel s námi chce zůstat v kontaktu i přes skutečnost, že je od nás nyní daleko. Za podpory rodiny si našel práci a snaží se opět najít svou cestu. Má novou motivaci k budování stability a zázemí, jeho přítelkyně je totiž v očekávání. S Karlem jsme nadále v kontaktu. Společně se snažíme čelit přicházejícím obtížím, ale také se radovat z drobných úspěchů. Jen čas a Karlova snaha ukáže, jak se s tím vším dokáže poprat a přijmout roli otce, jednu z nejdůležitějších ve svém životě. Má před sebou velký kus práce.

Jitka Uchytlová

Co se u nás událo

V únoru odešel z našeho týmu ze zdravotních důvodů salesián Jirka Křemeček. Na jeho místo nastoupila nová kolegyně Bára Polánková. Do našeho týmu přinesla nejen mladistvý elán, ale i předchozí zkušenosti ze sociální práce ve ZDVOP (Dům tří přání, Praha) a z vedení skupin mladých (adaptační kurzy pro středoškoláky).

V březnu nás „zaplavila“ první vlna pandemie. Rychle jsme se učili nasazovat roušky i orientovat se v on-line prostředí. Postupně jsme přešli na home office a práci s klienty jsme začali realizovat vzdálenou formou (telefony, videochaty, facebook apod.). Sami jsme se učili organizovat porady na dálku.

Stali se z nás na chvíli youtubeři. V průběhu dubna a května jsme natočili celkem 18 výzev pro naše příznivce. Mohli jste s námi vyzkoušet třeba úklid v přírodě, protažení těla, výzvu k vystoupení z vlastní komfortní zóny, papírovou skládačku či ponor do chladné jarní vody v rybníce. Bylo toho ještě více, kdybyste se chtěli pobavit, výzvy naleznete ZDE.

V průběhu jara jsme mimo naši standartní pomoc klientům zprostředkovali i mimořádnou materiální pomoc. Jednalo se například o notebooky, tablety či telefony. Dále jsme v nutných případech mohli vypomoci finančním darem, a to například na nákup základních potravin či úhradu připojení k internetu. Tuto pomoc jsme mohli nabídnout díky nadacím, se kterými spolupracujeme. Konkrétně se jedná o Nadaci Terezy Maxové dětem, Nadaci Komerční banky Jistota a Nadační fond Albert. Za jejich pomoc jim patří velké díky.

V tomto roce jsme také poprvé mohli našim mladým, se kterými spolupracujeme, nabídnout služby externích psychologů. Umožnil nám to dar Nadace J&T, které rovněž velmi děkujeme.

Díky Nadaci Terezy Maxové dětem jsme mohli na jaře v měsících duben a květen docházet vypomáhat vychovatelům do DDŠ Chrudim. Byla to pro nás fajn zkušenost a velmi rádi jsme se blíže seznámili jak se všemi mladými v zařízení, tak s týmem vychovatelů. Děkujeme Nadaci Terezy Maxové dětem za podporu této spolupráce.

V průběhu jara nás zastihly také smutné zprávy. Zemřela naše dlouholetá kolegyně a bývalá paní ředitelka Monika Peterková a dlouholetý dobrovolník Pavel Hájek. Na oba naše přátele vzpomínáme s velkou vděčností.

Celý rok jsme společně s konzultanty ze společnosti Sociofaktor pracovali na hledání způsobu, jak „měřit“ pokroky našich mladých, kterým pomáháme. Věřte nevěřte, není vůbec jednoduché vymyslet, jak skloubit pestré příběhy našich klientů, které jsou plné vzletů i pádů, s požadavky našich dárců na to, abychom dokázali referovat o výsledcích naší práce.

Během letních prázdnin jsme díky uvolnění opatření stihli zrealizovat naše tradiční akce, kterými jsou Cykloputák a Puťák. Tentokrát cyklisti vyrazili přes Moravský kras a Chřiby až na Velehrad. Pěšáci zase vandrovali přes Rychlebské hory.

V létě jsme se dozvěděli, že nám Pardubický kraj schválil náš požadavek na navýšení počtu pracovníků. Od ledna 2021 tedy můžeme přijmout dalšího kolegu či kolegyni. Bude nás v týmu už 12. Současně budeme mít kapacitu pomáhat dalším 10 mladým lidem navíc oproti současnému stavu. Bude pro nás zároveň výzva udržet v rozrůstajícím se týmu přátelskou a „rodinnou“ atmosféru, která je pro nás důležitá.

Od října znovu přepínáme na „nouzový režim“. Oprašujeme postupy z jara, přesouváme se opět do on-line prostředí. Nakupujeme roušky, respirátory, dezinfekce... Stále pokračujeme v pomoci našim mladým a hledáme způsoby, jak pomoci i našim partnerům z řad dětských domovů a výchovných ústavů, kde je kvůli karanténám a onemocněním vychovatelů náročná situace.

Na konci listopadu přebíráme klíčky od nového automobilu. Ten získáváme zdarma na 6 let. Děkujeme společnosti Kompakt, která projekt sociálních automobilů koordinuje. Současně děkujeme i všem dárcům, kteří na automobil pro nás přispěli. S ohledem na současnou složitou ekonomickou situaci si toho velmi vážíme.

Jaký pro tebe byl rok 2020?

Mgr. Aleš Kalina

ředitel, předseda klubu

Napadá mě – Ztráty a nálezy – ztratili jsme kus osobní svobody, společný čas v týmu, čas osobních setkání s klienty, navždy jsme ztratili důležité lidi – Moniku a Pavla. Nalezli jsme nové formy práce s našimi mladými, herecké vlohy při natáčení videí, skryté zdroje nápadů k překonání všech příchodích vln pandemie. Já osobně jsem znovu našel to, že tým mých kolegů je pro mě opravdu důležitý.

Mgr. Anežka Jeníková

vedoucí přímé práce

Změny, nejistoty a ztráty, ale zároveň sounáležitost, důvěra a naděje! Po delší době jsem zase zahájila doprovázení jedné dívky od úplného začátku u nás. A tak oprašuji zásady – je důležité druhého oslovovat tak, jak si přeje. A co když vždycky spletu jedno písmenko? Jsem vděčná za její trpělivost.

Bc. Ivana Němcová

vedoucí programu „Na vlastních nohou“

Přišla k nám Bára. Zemřela Monika, důležitá žena v historii CDB. Přišel koronavirus a s ním změna fungování pracovního i soukromého světa. Někdy až neuvěřitelné výjevy, např. že při míchání omáčky a hlídání dítěte mluvím s klientem o umírání a konečnosti života. A Bára se chystá odejít na mateřskou...

Mgr. Jitka Uchytlová

vedoucí programu „Kurzy“

Jako první mě napadá věta z našich on-line setkání: „Slyšíme se?“ Život v CDB za stávající koronavirové pandemie byl náročný. Byl to čas naplněný mnohým novým a neznámým. Zažili jsme chvíle smutku z nemožnosti setkat se s našimi klienty, ale také hřejivé chvíle z pocitu, že jsme v tom všichni spolu a že to spolu všechno zvládneme.

Mgr. Václav Čunek

vedoucí programu „Dny pro dětské domovy“

V hlavě nebo v kalendáři mi naskočí: milá nová kolegyně Bára, nečekaný a bolestivý odchod Pavla s krásnými okamžiky loučení a samozřejmě NEČEKANĚ vše kol Covid – fronta na roušky, naše týmová i klientská izolace a propojování on-line, teambuildingová motivační videa, porady, setkání, mše... v rouškách.

Mgr. Gabriela Macková

odborný pracovník programů

2020...? Se zmatkem přišly zajímavé objevy, v nečekaných změnách překvapily nové výzvy a ztráty se pomalu zaplňují smyslem. Dost jsem si užila humoru a zahlédla blízké lidi, jak se umí popasovat s nastalou situací. A „naši mladí“? Ti byli ohromně stateční, opravdu zdárně zamakali!

Mgr. Barbora Polánková

sociální pracovník

Rok 2020 v CDB byl mým prvním rokem působení v organizaci. Rokem změn, seznamování se s kolegy, atmosférou organizace, vrůstání a seberealizace. Byl to rok výzev a kladl velké nároky na naši schopnost adaptace, profesionalitu, vnitřní stabilitu, empatii a prověřil i smysl pro humor.

Mgr. Veronika Semeráková

sociální pracovník

Rok 2020 byl jedním slovem výzva! Toto slovo vystihuje novou neznámou situaci, na kterou jsme museli zareagovat, zároveň se mi ale vybaví i naše videovýzvy. Jejich natáčení pro mě byl veliký výstup z komfortní zóny, ale sledování videí kolegů mě velmi bavilo a těšila jsem se na každé další.

Mgr. Martina Klapalová

sociální pracovník

Pro mě to byl rok plný změn, nejistot a výzev. Velikou změnou a zároveň výzvou pro mě bylo pracovat na dálku, s klienty jsme hledali cesty, jak komunikovat, sdílet všední věci a musím je pochválit, byli šikovní. Doba je nejistá a já se snažím i v nejistotě hledat jistoty, pro mě to je rodina, přátelé a kolegové.

Vojtěch Peterka

THP pracovník, propagace

Zkuste si každé ráno olíznout žabu. Pak budete mít velkou šanci, že už Vás ten den nic horšího nepotká. Takhle nějak vnímám i rok 2020. Pandemie, chatrné zdraví, odchod mojí mamky... Mnohé roky mi splývají, ale tento byl natolik náročný, že zůstane nezapomenutelný. Nicméně už je skoro za námi, a tak nezbývá než doufat, že příští rok bude lepší. Doufejme v to a držme si palce.

Andrea Šimůnková, DiS.

provozní manažer

Rok 2020 v CDB byl samozřejmě netradiční a těžko říct, zda jsem strávila více hodin doma na home office nebo v kanceláři CDB. Jelikož administrativa tu byla, je a stále bude, práce nebylo zas o tolik méně, což se popravdě doma na home office společně s domácí školou dvou dcer příliš neslučovalo. Takže jsem pokaždé ráda, když opět zavítám do kanceláře a na živo se vidím s kolegy, kteří už mi velmi chybí.

Cesta plná výzev

Dovolte mi, abych vám představila naši klientku a představitelku tohoto příběhu, řekneme jí třeba Petra. Jde o mladou maminku, která s naší organizací spolupracuje v průběhu času s menší či větší intenzitou přes 11 let. Petra s námi navázala vztah důvěry již v době, kdy byla v dětském domově. Prvním kontaktem s námi byly Kurzy přípravy na život, které v dospívání absolvovala.

Vstup do života neměla Petra vůbec lehký. V dětství byla traumatizována alkoholismem a drogovou závislostí rodičů. Důležitou osobou pro ni byla máma, která držela rodinu pohromadě a díky které, byť ne dokonale, zázemí nějak fungovalo. Po její náhlé smrti zůstala však péče o Petru a její tři sourozence na otci, který měl problémy s drogovou závislostí a o své děti neprojevoval moc velký zájem. Krátce nato byly tedy děti odebrány do dětského domova. Z dětství si Petra nese spoustu traumat a limitů do dospělého života. Hlavním je nedůvěra v lidi, její vybudování je pro Petru dlouhodobou a velmi křehkou záležitostí.

Petra se snažila po odchodu z dětského domova postavit na vlastní nohy, nebyla však schopná rozeznat rizika toho, co jí může v životě ohrožovat. Učila se rozlišovat, za co je zodpovědná a za co už ne. Nedůvěřovala lidem a velice těžko navazovala nové vztahy. V tu dobu jsme s ní byli pouze v příležitostném kontaktu.

Pravidelnější spolupráci s námi Petra navázala, když se s přítelem, řekneme mu třeba David, ocitli ve finanční tísní a nevěděli si rady. S podporou Centra Don Bosco si zažádali o insolvenční ochranu, která jim byla schválena. Petře se poté narodila dcera, řekneme jí třeba Hanička. Z Petry se stala zodpovědná maminka. V rámci naší spolupráce se jí podařilo získat sociální byt, ve kterém dodnes s blízkými bydlí. Hlavním cílem bylo, aby Petra zvládala vést rodinný rozpočet, aby s přítelem získali finanční rezervu a dokázali plánovat výdaje.

Petra ušla veliký kus cesty a hodně na sobě zapracovala. Postupně se naučila více důvěřovat lidem, vyznat se v zákonech, mít stabilní bydlení a pevné zázemí pro svoji dceru Haničku. Zkouškou byl pro Petru vstup na pracovní trh po ukončení rodičovské dovolené. Měla ho ztížený tím, že má dokončeno pouze základní vzdělání. Petra to zvládla na výbornou, již delší dobu pracuje u jednoho zaměstnavatele. Nyní je z ní sebevědomá žena, která se neoblomně staví přicházejícím výzvám, umí rozpoznat rizika a důkladně si rozmyšlí jednotlivé kroky, které ve svém životě dělá. Petra také umí plánovat své výdaje tak, že se jim daří měsíčně ušetřit peníze a řádně splácí insolvenční ochranu. S láskou pečuje o svou rodinu, která je pro ni na prvním místě. S přítelem dokázali ustát partnerské krize, které je více stmelily k sobě. Pro dceru Haničku se snaží být vzorem a hlavně milujícími rodiči.

Martina Klapalová

Slovo závěrem

Milí přátelé a podporovatelé našeho díla, děkujeme Vám za to, že na nás myslíte, že jste nám pomocnou rukou ve chvílích, kdy to potřebujeme, a že díky Vám na to nejsme sami.

Přejeme Vám požehnané Vánoce a vše dobré v novém roce.

tým CDB

Pomozte nám nést osudy našich klientů

Mladým lidem z dětských domovů pomáhají dlouhodobé vztahy s našimi pracovníky a stabilní zázemí, které jim vytváříme.

Každoročně pro naši práci znovu sháníme potřebné finanční prostředky.

Každý Váš příspěvek nám pomáhá a je pro nás povzbuzením.

Pomozte nám a přispějte na naši práci. I 100 Kč měsíčně je pro nás důležitým darem.

Sbírkový účet: 2000866436/2010

Podporují nás

PARDUBICKÝ KRAJ

KRÁLOVÉHRADECKÝ
KRAJ

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Nadace Terezy Maxové dětem

NADACE J&T

KOALICE
NEVLÁDEK
PARDUBICKA

Cílem Bulletinu pro příznivce CENTRA DON BOSCO je **představovat aktivity, poslání i příběhy klientů této organizace. Veřejnosti chceme přiblížit problematiku odchodu mladých lidí z ústavní či pěstounské péče. Pokud jsme Vás zaujali a rádi byste se o našich aktivitách dozvíдали pravidelně, kontaktujte nás – budeme Vám zasílat náš Bulletin. Můžete nás pravidelně podporovat, rádi Vás budeme informovat o naší činnosti.**

Bulletin pro příznivce CENTRA DON BOSCO

Informační občasník pobočného spolku Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco

Vydává: Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco

🏠 Zborovské nám. 2018
530 02 Pardubice

🌐 www.dozivota.cz

✉ naceste@dozivota.cz

📱 /dozivota

Tisk: Tiskárna v Ráji s.r.o.

Grafika: Vojtěch Peterka

Odpovědný redaktor: Andrea Šimůnková

Tel.: 774 545 013

E-mail: simunkova@dozivota.cz

